

[H. G. Hansen.]

erkender jeg; men det er en unaturlig stilling. Her er der tale om, at vælgerne klart har fået forelagt et valg mellem de to store regeringsblokke, og efter at det er sket, har — desværre, synes jeg — det radikale venstre og retsforbundet givet den regering, der nu sidder, en fortsættelsesmulighed. Selvfølgelig har statsministeren ret, når han siger, at folketingsflertallet må være det afgørende. Det er da klart og ubestridt rigtigt.

Jeg er ked af, hvis jeg ikke har været så munter, som jeg efter den højtærede statsministers mening gerne skulle være. Men vi har det jo hver for sig sådan, at vi selv må bestemme over vort temperament; jeg tror også, det gælder den højtærede statsminister. Jeg synes ikke, der er grund til nogen større munterhed overfor den situation, som foreligger. Jeg gad vidst, hvilken munterhed de forskellige ministre er i stand til at lægge for dagen; jeg har talt om den ydmygelse af den højtærede udenrigsminister, som efter min mening her sker, og jeg ville kende den højtærede udenrigsminister dårligt, hvis jeg mente, at han ligefrem var præget af munterhed eller lys tilfredshed i dette øjeblik.

Jeg takker den højtærede statsminister for, hvad han sagde om stationeringsproblemet. Jeg forstår det sådan — det lå i ordene —, at der angående det, som udenrigsministeren hidtil har fremført overfor os af henstillinger, er overensstemmelse mellem regeringens fløje, og at der er fuld tilslutning fra statsministeren, uanset hvad der måtte være sagt bl. a. i Silkeborg. (*Statsministeren* [Erik Eriksen]: Der er ikke sagt noget andet!). Jeg siger: uanset hvad der måtte være sagt i Silkeborg, er en sådan overensstemmelse tilstede.

De besvarelser, som er givet, har ikke imponeret mig. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard forekom mig let forundret-forarget over, at jeg havde spurgt ham om, hvilke persondrøftelser der var indgået i forhandlingerne. Jeg er ked af at måtte gentage, at det var i forbindelse med et citat fra „Politiken“, at jeg stillede det spørgsmål til det ærede medlem. „Politiken“ meddelte, at under disse forhandlinger havde også den højtærede udenrigsminister Ole Bjørn Krafts ledelse af udenrigspolitikken spillet en betydelig rolle og været genstand for indgående forhand-

linger. Er det forkert? Er det rigtigt, at statsministeren og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har drøftet den højtærede udenrigsminister Ole Bjørn Kraft og hans rolle i udenrigspolitikken? Det er det, jeg har spurgt om. Det var dog ikke urimeligt, om man gav en besvarelse heraf. Hvorfor er man så ængstelig for det? Er der nogen grund til at være bange derfor?

Jeg bliver nødt til at sammenfatte mine bemærkninger. Jeg fastholder på mit partis vegne den vurdering af situationen, jeg har anlagt. Vi mener, at den fortsættelse på ubestemt tid, som er tilsagt regeringen, er i modstrid med valgets resultat. Lad mig tilføje, at såvidt jeg kan forstå tingene her, er altså forholdet det, at det radikale venstre og retsforbundet står bag regeringen indtil 5. juni, og derefter er de indstillet på at lade den fortsætte på normale parlamentariske vilkår d. v. s. på ubestemt tid. Det må vel betyde, at de to partier også i den følgende tid, indtil det efterårsvalg, som kommer, når og hvis grundlovsforslaget gennemføres, er indstillet på at støtte regeringen, forsåvidt denne ikke ligefrem kommer i konflikt med de to partier om en eller anden sag af større politisk betydning. Hvis jeg har forstået de to partier rigtigt, er det det, der er meningen.

Vor stilling til regeringen er en ganske anden. Vi bestrider ikke — naturligvis ikke —, at regeringens parlamentariske basis er i orden, hvis denne bekræftes her i tinget gennem en afstemning, som vi vil foranledige. Det er også vor parlamentariske ret klart at undsige regeringen. Vi mener, at den fortsætter på tværs af en vælgerafgørelse, som den selv havde erklæret ville være bestemmende for den, og at den, i hvert fald efter 5. juni, vil sidde i kraft af forudsætninger, der da er bortfaldet. Fra vor side må vi efter det tidspunkt, indtil et efterårsvalg under den nye grundlov har klaret situationen, nærmest betragte regeringen som en slags forretningsministerium, der selv har accepteret blot at ekspedere løbende sager. I hvert fald skal regeringen ikke regne med i en sådan mellempriode at få støtte hos os til afgørelse af sager, som andre ikke vil hjælpe den med. Den må indstille sig på, at vi i en sådan periode ikke vil dele noget politisk ansvar med den i sager, hvis ikke også de partier, der i dag danner dens flertalsbasis her, vil påtage sig et ansvar. Det, jeg her har sagt, forud-